

Ob cesarjevi sedemdesetletnici.

I.

Tam izza gor že švigajo krvavi žari,
oznanjevalci dneva zlatega.

Vsak žarek črka je plamteča,
in žarki vsi pa knjiga so goreča
in glasno govoreča:

»Ta dan je vašega cesarja!«

In kerubini svetli liste preobračajo
po knjigi sveti — kažejo podobe lepe —
življenje Njega, čigar je ta dan.

In preobrnil so liste vse že,
le zadnja slika se žari ne svodu
in ta je — mir.

Med meči strtimi, zastavami upognjenimi,
med venci žita zlatega, med lovori srebrnimi
drži nad sivim starčkom angel Mir
trstiko palmovo — in kerubini svetli
pojo Mu pesmi veličastne . . .

— — — — —

II.

Vas, ti tudi danes druga si postala!
Po tihih svojih potih cvetja si nastlala
in s cvetjem okrasila okna, vrata
v proslavo Njemu si, ki kličeš brata,
očeta svojega, vladarja,
imetju vsemu gospodarja.

O, velik, vas, postavila si slavolok
cesarju svojemu, in žrtvenik pod bok
postavila si zlat,
da prideš darovat
ti danes svoja zvesta srca Njemu...

In že prihajajo vesele trume
tja k žrtveniku zlatemu:
otroci majhni, šolarčki veseli
in ženske in možje in starčki osiveli —
vsi prišli darovat
na žrtvenik so zlat
zvestobo svojo carju.
Saj vendar vsi vedo, kaj car je njim,

in kaj oni so carju dobremu,
saj vsi vedo, da ljubi jih,
kako pač oni ne bi Ga ljubili!
Že v sivih letih je naš car
in vedno nas še druží, vlada,
ker ljubi nas presvetli naš vladar!

In trume mnogobrojne zvestih src
pomičejo se k cerkvi vaški.
Kako je lepa danes cerkevica!
Nad sto plamenčkov trepeta
na pisanem oltarju.

In cveti pestri, venci dolgi
krasijo stene, stebre, boke.
In starček, žena, mož, otrok,
plamenčki vsi, cvetovi, čaša vsaka —
vse moli . . .

Vseh teh molitev je enaka:
»Bog ohrani, Bog obvari
nam cesarja, Avstrijo! . . .«

III.

*In v šolski sobi pa mladina
slavi ta dan po svoje — po otroško . . .
In vendar ti, o, ti slavijo pač najlepše
ta dan, ta zlati dan . . .
Kako jim srca bijejo radosti,
kako se svetijo obrazki jim ponosa,
ko Mu pojo po svoje — po otroško!*

Zbor fantov.

<i>Čeravno komaj v hlačice smo zlezli palčki mi, pa vendar znamo nekaj že — saj že poznamo — i!</i>	<i>In ne le i, še več, še več, cesarja že poznamo, ljubiti dragi rodni dom — mi to že tudi znamo!</i>
---	---

*Že zdaj ponosno bije
srce za Tebe, car,
a kadar moč se v nas razvije,
jo damo Tebi v dar!*

Zbor deklet.

*In me Slovenke mlade
povile venec smo
iz lilij in potočnic, rož —
to znak naj carju glasen bo,
da čistost in zvestoba,
ljubezen vroča tja do groba —
krasile bodo kot nas so!*

Vsl.

*Bog ohrani, Bog obvari
nam cesarja, Avstrijo!
Modro da nam gospodari
s svete vere pomočjo!
Branimo Mu krono dedno
zoper vse sovražnike:
S habsburškim bo tronom vedno
sreča trdna Avstrije!*

Zmagoslav.

